

VÁHADLO číslo 5.

časopis 55. Loučkářské Chručimě

středa 5. července 2006

pozor na straně 12

*úvahadlo
porotcovo*
čtete na straně 3 - 5

čtete na straně 7 - 9

JAK ODPOČÍVÁME

Vloni jsem v úvodníku napsal, že den nás, redaktorů Váhada, začíná tím, že si řekneme dobré ráno a usneme. Vstáváme v deset. – Dále jsem tehdy vylíčil, jak probíhá náš den od deseti dopoledne do čtyř ráno.

Možná by vás ale zajímalo, co se děje mezi čtvrtou hodinou ranní a desátou dopolední. To je čas, který je vyhrazen výhradně pro spánek redaktorů.

Ach, kdyby vše bylo tak jednoduché, jak to na první pohled vypadá. Tak například já, po několika kávkách a mysle na to, co jsem zapomněl udělat, poslouchám zpěv ptáků. V tomto období zpívají například kosové, drozd, sojky, kráká straka, kokrhají kohouti. Pak se domů vrací opilci, kteří se během noci stali sdílnějšími, ale teď při osamělém návratu to nemají s kým sdílet. A tak to vykřikují do světa, dneska

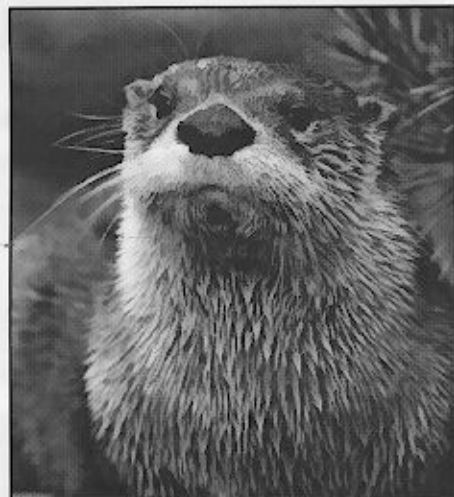
jeden: „Chtěl jsem jen, aby mi připálila, nic jiného jsem nechtěl, a ona mě odpálkovala.“ Pak můj spolubydliči, Marek Z. šustí hlavou o polštář.

A to jsem to měl ještě dobré, neboť jsem se na své lože aspoň dostal. Nejmenovaný porotce zavaril naši šéfredaktore, neboť zamknul dveře od společné chodby. Ani druhý majitel klíčů bohužel tou dobou náhodou nevyšel ze dveří. Aby jste

nezůstali v napětí, jak její příběh dopadl – našla si jiné a slušné ubytování, kde spočinula.

A když už usneme, co se nám zdá? Já jsem se ve svém snu ocitl poblíž ničivého zemětřesení. Pral jsem se s nějakými lidmi o místo v autě. Pak jsem zjistil, že někdo, kdo to místo chtěl urvat pro sebe, mě postřelil. Tomáš Brolik se potápěl s nějakou lodí a nemohl se dostat ven. Oč horší to měla Zuzka Šebestová. Té se zdálo o práci ve Váhadle!

Petr Vydra

Závěrečný rozhovor

Zeptali jsme se jednoho redaktora, jak by zhodnotil letošní výkon redakce:

Tak problémy byly, víme o nich všichni. Hodně problémů objektivního rázu, který jsme měli, byly obecně známé. Letos bylo hodně zranění, třeba Dawce. Moc, opravdu moc jsem chtěl, ale ke konci už to prostě nešlo. V druhý polovině jsme už všichni bděli na morálku. Dali jsme do toho všechno.

Slyšeli jsme, že jste ke konci usínal nad článkem. Je to pravda?

Tak je to pravda a musím říct, že tohle se mi už tři roky nestalo. Fakt nevím, co to se mnou bylo.

Používali jste nitrožilní aplikaci kofeinu?

Ne, určitě ne, jenom se o tom mluvilo. Divím se, že se to dostalo ven. My všechno konzultujeme, jestli to je nebo není proti pravidlům Artamy. Vývoj jde ale strašně rychle kupředu, takže neříkám, že za rok, za dva.

Uvažujete o přestupu na Hronov?

Ne, to by se muselo stát, nevím co. Tam bych se už nikam neposunul.

Je pravda, že trénujete na psacím stroji?

Jak to víte? Jo.

Budete chtít i dál reprezentovat Váhadlo?

Tak podívejte se, můj křestní list mluví jasně, příští rok mi bude třicetpět. A podívejte se, jaký lidi dneska píšou Váhadlo. Ale kdyby chtěli, abych pokračoval příští rok, tak bych ještě rád pomoh. Teď mě ale omluvte.

Děkujeme za rozhovor.

Jenom poznamenáme, že redaktor si po celou dobu rozhovoru ledoval hlavu.

Petr Vydra

SETKÁNÍ S POROTOU

Jako každý den, i ten věčnější nám přinesl několik soutěžních představení. A jako všechna soutěžní představení, i tato s sebou přinesla autorskou torturu v podobě křížových výsledků s porotci. Tento krátký, tlumočnický článek, se Vám pokusí alespoň hlavní ideje, včera mezi 19:00 a 21:00 zrozené, přiblížit.

Setkání první

Jako první přišlo na sřepce a řadu představení Tajemství pohádkových knížek pánů Polehňi a Ipsera.

Výkop pro tento nelitostný fotbalový match držel Marek Zákostelecký. Jelikož tomu jsme milostivě dovolili své mínění uveřejnit na jiném, o poznání exkluzivnějším místě Váhadla, není nutno Vám zde jeho řeč předkládat. O slovo se však přirozeně přihlásili jiní, a tak telegraficky a v nám vlastní hutné, básnické zkratce:

Ján Zavarský: Chtěl bych ocenit výtvarnou stránku, tu záměrnou „neumělost“ a zároveň jednotu stylu. To jsme u moc představení neviděli.

Blanka Šefrnová: Škoda, že se Jirka Polehňa nedržel svého, jemu vlastního, pomalého tempa. Takhle se snažil přiblížit Jardovi a temporytmus jeho poloviny byl nejistý.

Marie Poesová: Čekala jsem od vás víc. Doufala jsem v něco nového, neotřelého, ale nic takového nepřišlo. Ani jsem si nebyla jista, pro koho to hraje. Pro děti? Pro dospělé?

Peter Janků: Pro mě osobně to vyhrál Jarda Ipser.

Štěpán Filčík: Potěšil mě posun od krajské přehlídky, posun k lepšímu.

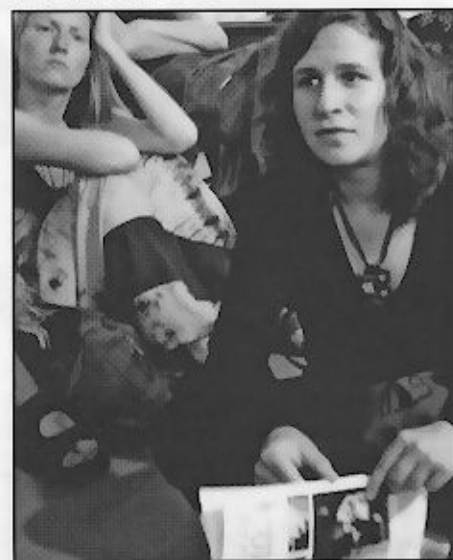
Jiří Polehňa: V 11:00 se nám hrálo nejlip. Musíme ještě dorešit konec.

Setkání druhé

Jak jste viděli, nijak zvlášť nelitostný match to nebyl. Zato Deep Sleep... Do obdivuhodné výše, co se délky projevu týče, vykopl Ján Zavarský. U něj platí totéž, co ještě před asi dvaceti řádky platilo o Marku Zákosteleckém. A tak:

Hlas ze sboru okolosedících: Příliš komplikované, bez nějakého důvodu mnoho rámců v jednom představení, jednotlivé scénky nemají spojitost a společný směr.

Peter Janků: To představení pro mě nemělo vůbec žádné sdělení, neviděl jsem žádný důvod,

proč to hrát a proč pro takové představení dělat se Shakespearem a Beckettem to, co jste dělali.

Marek Zákostelecký: Jakoby to představení ani nebylo pro diváky, byl jsem jakoby za stěnou.

Protagonisté: Nám se na tom představení líbila myšlenka tří typů snů...

Ján Zavarský: Naprosto jsem nepochopil, proč jste Becketta upravili k nepoznání. Z Čekání tam není citováno ani slovo.

Hlas ze sboru okolosedících: Proč jste vlastně hráli o tom, o čem jste hráli?

Štěpán Filčík: Jakoby jen dramaturg věděl, o čem hra vlastně je.

Hlas ze sboru okolosedících: Já jsem se bavila.

Hlas ze sboru okolosedících: Vtip „Romeo, Julie a tma“ byl slaboduchý. Nic víc.

Peter Janků: Ztratil jsem se v nesmyslných vtipch.

Hlas ze sboru okolosedících: Zapomněli jsme i na jiné stránky představení. Třeba výtvarná složka, sama o sobě, byla podařená.

Setkání třetí

Třetí a poslední došla na paškál Lady Em. Rozbor, který se původně zdál být jednoznačný, nakonec se stal diskusně tuze živým. Balónu se nejprve dotkl Peter Janků, a pak...

Hlas ze sboru okolosedících: Nevadilo mi, že to nebyl klasický Macbeth. Byla to inscenace o vybrané postavě, jež v předloze nemá tolik prostoru.

Protagonisté: Chtěla jsem ukázat koloběh macbethek, žen, které muže ovládají a které tu byly, jsou a asi i budou.

Hlas ze sboru okolosedících: Tenhle cyklus byl naznačen moc slabě, nebylo to čitelné.

Hlas ze sboru okolosedících: Nedokázal jsem se sžít s postavami.

Marie Poesová: Nevidím v představení jasný postoj ze strany herců.

Hlas ze sboru okolosedících: Vždyť to nejsou amatéři, ale už takřka profesionálové.

Protagonisté: Představení a jeho příprava šly úplně mimo školu.

Marek Zákostelecký: Scéna byla nejednotná, navíc Lady Em neměla protivníka a partnera.

Peter Janků: Neměl jsem možnost se s nikým ztotožnit, vše šlo ve hře moc rychle. **tb**

LADY EM LADY KALD DAMU, PRAHA

*úvahadlo
porotcovo*

Inscenovat Shakespearovo *Mcbetha* nie je v žiadnom prípade jednoduché. Súbor *Lady KALD DAMU* sa k tomuto kroku odhodlal, pričom už v bulletine priznáva, že to nie je *Mcbeth*, kto ich zaujíma, ale „*Mcbethka*“...

V tomto duchu sa na javisku odvíja opus, ktorý Shakespearovu predlohu značne oklieštil, a to v snahe podporiť ústrednú a zdá sa i jedinou tému inscenácie - demonštrovať manipuláciu ženského nad mužským pohlavím, a to až do krajnosti. Túto tému však vnímame viac ako tézu, pretože ako s témou sa s ňou nijako nepracuje. Vyčiarknuté motívy zo Shakespeara (osudovosť, naplnenie veštby, fatálny trest vo forme zbláznenia sa *Lady Mcbeth*) nie sú nahradené inými motívmi, ktoré by na javisku vytvorili inú a novú kvalitu. Všetky používané

výrazové prostriedky len podčiarkujú jedinu a príliš skoro vyzradenú pointu inscenácie.

Divák tak postupne oceňuje viac remeselné zvládnutie práce z rôznymi typmi bábok, herecké či muzikálne zručnosti súboru ako prácu so samotnou interpretáciou témy. Tá navyše pôsobí ako žánrovo neuchopená a nevieme, či je to nadsádzka a paródia, alebo vážnosť a tragickosť, ktorá hrá v tejto inscenácii prvé husle.

Výtvarné spracovanie i práca s priestorom sa zdajú byť kultivované. Pozornému divákovi však neunikne, že báby pripomínajú karikatúry, ktoré jednoznačne nemajú šancu nijako súperiť s trojkou živých súperiek - herečiek, čo počiarkuje čiernobielosť uchopenia témy. Začiatok i záver naznačujú, že aj samotné interpretky predstavujú akési *Mcbethky*, avšak ich nedoriešené kostýmovanie ide proti takto zahranej logike.

Tézovitý inscenácie navyše nedovoľuje divákovi dešifrovať postoj, ktorý k demonštrovanej téme zaujímajú samotné interpretky. A to je na škodu, pretože okrem iného je to jeden z predpokladov, aby na divadle vznikla komunikácia. A o to by zrejme malo ísť.

Peter Janků

na vážkách

+ Hrdlička

Bylo krásné, že tam hrály jen ženy, cukrú, cukrú... Treba ten fór s tou kráľovskou hlavou byl vskutku sladoučký...

+ Alvy

První soutěžní představení, které mne hluboce zasáhlo. Skvělá scénografie, která je tak jednoduchá a přitom tak ústřední. Nádherný herecký výkon Mirky Venclové, který byl o to překvapivější, že jsem ji dříve registroval pouze jako herečku malých, milých a pozitivních divadel. V úloze „dominy“ si mě vyložené podrobila...

+ Jiřina Žáčková

Za Lady Em

děkuji Vám lady - všem!

Opravdu probraná jsem dokonale.

A jak to má být dále...

Bylo to prostě nejlepší tady,

vaše křeslo, ať už zepředu nebo zady.

Velmi pozitivně bráno.

Díky a dobré ráno!

P.S.: Já vím „to“ studujete, to se máte.

na vážkách

- Madame Pumpadour

Ach, ach... to mě tahalo za uši moje krrrásné. Bylo to pšišerrnně falešššné, někte. Ty femmes neuměly hrrrát tak krrrrrásně, jak to mám rrrrád, že jo... Vous savez... jak se šiká u vás - vy vítě, že sém taková milóvnice hudby, já rrrráda poslouchám jí. A tohle mě trrošišku rrozozrrrzelo.

- letadélko Káně

Já jsem si chtělo jen tak vzlétnout a plachtit dnešní den, ale tohle představení nebylo ani trochu lehouchké. Bylo pěkně hutné, žádný vzdoušek pro moje křídélka. Muselo jsem přistát, občas jsem se i bálo, že se spustí lijavec a blesky budou... jak ta Lady bouřila. Mělo jsem velikánský strach.

- Štětínáč

Vždyť Lady se s těmi muži vypořádala tak rychle! S Bancem, to byla rychlost, a Macbeth měl duševní kapacitu tak na nádech-výdech. To je těžké, nebýt bestie, mezi samými prvky!

- Ježek

Bylo to takové jablko bez štávy a nevonělo.

Rozhovor s Mirkou Venclovou

Málem jsem se po představení ke členkám souboru přes všechny ty, kteří je chtěli obejmout, pochválit, vychválit, pozdravit anebo jim třeba nabídnout práci na festivalu s mezinárodní účastí, ani nedostala. Použila jsem však pár chvatů z musada, probodovala se k Mirce Venclové a položila jí pár otázek.

Jak jste se daly dohromady?

Jak jsme se daly dohromady...to je jako těžký, že...totiž tohleto složení hrálo dneska úplně poprvý.

Aha...

Já vám to totiž prozradím. Protože jsem to původně udělala se svojí spolužačkou a ještě s jednou holčinou, která hrála na cello, akorát, že ta spolužačka se provdala do Francie, takže nemohla, a ta druhá holčina, co hraje na cello, měla operaci se zádama, takže nemůže sedět a hrát...takže vlastně jsme nejdřív našli cellistku, a pak...

Takže jenom ty jsi původní členka tria?

Já jsem jenom původní.

A kolikrát to byla inscenace, myslím tím ještě se starým složením...?

To bylo úplně první.

Pro jakou příležitost vznikalo?

No...to bylo tak, že studuju ve škole (pražská DAMU, pozn. red) a tam jsem dostávala takový ty naivní holčičky. Tak jsem se prostě rozhodla, že bych si chtěla zahrát nějakou mrchu. A protože to nikdy nějak nevyšlo, tak vznikla Lady Em, abych si mohla zkusit zahrát mrchu.

Předlohu udělal kdo?

Tu jsem udělala já, ale jakože hodně podle Shakespeara.

Takže to byla tvoje vlastní invence, abys mohla hrát mrchu, jo?

No, přesně tak...

Tak to je myslím dobrý závěr...děkuju za rozhovor.

zš

P.S.: A žhavá informace ze zákulisí septandy - loutky, které jste v představení mohli vidět, byly zakoupeny v chrudimském loutkovém muzeu.

bez váhání

- Bylo to zajímavý ztvárnění, jen jsem myslela, že to bude delší, jsme trošku překvapení, jinak celkové LCH je úžasná, my to prožíváme, je to skvělé, ty loutkáři, ty nápady... třeba tady mě mile překvapilo, ta tvář toho krále, jak se proměnila, člověk musí ocenit ty nápady. Nedám na to dopustit, ještě mě zaujali Pachýř Pačejoř a Jan za chrta dán, to mě nadchlo. Je to všechno skvělé.

- Bylo to bezva, hodně inteligentní.

- Zatím nejlepší, co jsme tu viděli.

- Bylo to moc pěkný, já teda ale osobně neznám ten původní příběh, takže tu teď debatujem, jak to vlastně bylo.

- Zajímavý provedení to bylo.

- Pro mne to bylo trochu nečitelný.

- Nějak mi chyběla jiskra, takové nijaké.

Rozhovor s Jiřím Morávkem a Mirkem Ryšavým

Zaklepala jsem na šatnu souboru Klikla a měla jsem fakt kliku, protože mi na otázky s velkou profesionalitou a trpělivostí odpovídali dva členové souboru - Jiří a Mirek. Další člen seděl na schodech a občas své kolegy doplnil. Celé to bylo velmi milé, stejně jako představení.

Jak byste co nevyššími charakterizovali Váš soubor?

J.Morávek: To už jsme psali několikrát... jsme lidi, co se mají rádi a divadlo vlastně taky, to je v té knížce... no a pak spolu taky trávíme čas mimo divadlo - to znamená výlety, narozeniny, Vánoce a různé jiné.

Kdo Vám vyrábí loutky? Vy sami?

J.M.: Hm, my sami. Ale tentokrát jsme to vlastně tvořili asi čtyři lidi. Celou scénu tu dělal Mirek Ryšavý a toho Romea, toho dělala Jana Morávková a ty loutky ostatní dělal teda Mirek a jeho žena mu je strojila. Takže ještě Hanka dostrojovala toho Romea.

Mirek Ryšavý: A Luboš Kafka je maloval.

J.M.: Takže se vlastně dá říct, že všichni děláme všechno.

Jak se Vám spalo na dnešní den?

M.R.: Nám dobře, všem.

J.M.: Jo...dobře.

A zdál se Vám nějaký zajímavý sen?

M.R.: Sny už se nám nezdají... (smích) člen, který seděl na schodech: Mně se zdálo vo divadle...

J.M.: No...o divadle se mi možná taky zdálo, ale žádný špatný sen to nebyl...

Děkuji za rozhovor

zš

bez váhání

- Je to zajímavý, je to pestrý, ale myslím si, dost nepřehledný. A je to asi v těch výrazových prostředcích, a ty si myslím, by měly být právě zvyrazněny. Já jsem přesvědčený o tom, že by to možná chtělo ještě dost repríz a třeba také víc sledovat toho diváka.

- No, mně se to hrozně líbilo a nejvíc mě zaujal ten Romeo.

- Líbily se mně loutky, bylo to moc pěkný představení. Moc se mi to líbilo.

DEEP SLEEP LS KLIKA, PRAHA

*úvahadlo
porotcovo*

Na představení Deep Sleep som sa skutočne tešil. Tajomný názov, podtitul koláž, autori Shakespeare a S. Beckett.

Výsledok však sklamal. Koláž sa síce konala, ale bez textovej účasti Beckettovho Čakania na Godota a s veľmi výrazne zdeformovanými fragmentami zo Shakespeara. Súbor LS Klikla Praha si zvolil scénografický kľúč umožňujúci použiť základné typy vedenia bábok, spodové bábky pre Maura Benátskeho a Othela, marionety pre Romea a Juliu a manekýny pre Godota. Treba oceniť technické zvládnutie vedenia a animácie, tiež zaujímavý výtvarný kľúč, najmä v realizovaných figurínach, ktorých veľké bradaté hlavy spolu s obnosenými kabátmi vytvorili zaujímavu surreálnu koláž.

To, čo sugerovala výtvarná složka, narušila však dramaturgická skladba jednotlivých segmentov a násilne samostatné snahy o humor. Ako príklad uvádzam opakovaný pokus o vtip - Romeo, Julia a tma - po ktorom nasledovalo zhasnutie reflektora a sekvencia sa odohrávala v tme. Neujasnené žánrove zakotvenie, čiastočné smerovanie k paródii a súčasne pokus o mentorovanie, nezodpovedné ramcovanie snom a popisom roznych druhov spánku len zväčšili zmatok a znížili srozumiteľnosť predstavenia. Z následnej diskusie so súborom sa postupne vykrystalizovalo poznanie, že niektoré postupy neboli jasné ani samotným aktérom. Je zrejmé, že súbor má divadelné skúsenosti, ale prílišné spolchanie na atraktivitu textu (Shakespeare a Beckett), ktorému rozumeli len vo verbálnej rovine a nedostatočné pretavenie do divadelného tvaru zapríčinili rozpačité prijatie inscenácie. Pre ďalšiu prácu je nutné preverovať text divadlom a v rámci tvorivého procesu scenár upravovať smerom k väčšej komunikatívosti a myšlienkeovej zrozumiteľnosti. Získa tým nielen súbor ale i divadlo a divák.

Jan Zavarský

na váškách

+ Hrdlička:

Bylo to cukrářské. Takové sladčoučké. Ty tanečky a hudba... Smínila jsem si.

+ Cibulačka

Oceňuji usínání a postupné propadání se do spánkových mlob, znázorněné v předělech mezi jednotlivými scénami.

+ krásná Pamela

Mně se moc líbil ten taneček na začátku, to jako jó... úplně skvělí tanečníci. A pak jsem fakt brečela jako želva, když s Romea zabil a líbal Tibalda (toho bych taky klidně políbila, kdyby třeba chtěl... anebo někoho jiného, hele... třeba toho Robbieho Wiliame), a pak ta Julie. Fakt smůla, co?

+ Ježek

Z pohledu fúnicího ježka bylo loveno příliš mnoho zajců. Od poloviny jsem si moc přál, aby to jablko konečně spadlo a ono se, potvůrka za tu snovou stopku drželo móóóóóóó.

na váškách

- Alvy

Život je jako bonboniéra. Nikdy nevíš, který kousek si vybereš... že zrovna na mě musí zbyť kousek, který mi nechutná, je druhá věc. Proč to, co zřejmě má být vtipné, je laciné, proč se z dramatu stává fraška a z filozofie nuda? Než tenhle deep sleep, tak to se raději přikryji novinami a budu z hluboka přemýšlet!

- Jiřina Žáčková

Deep sleep, deep sleep, v posteli by bylo líp! Těžký spánek - těžká kláda, věděla bych vážně moc ráda, jestli Godot Romea má za kamaráda. A ten třetí černý vzduch, otlačenou už mám bradu z toho věčného přemýšlení, zda tolik tmy vadou není. Nerozumím, omlouvám se. Nechápu a vzdávám se. Dobrou noc.

TAJEMSTVÍ POHÁDKOVÝCH KNÍŽEK

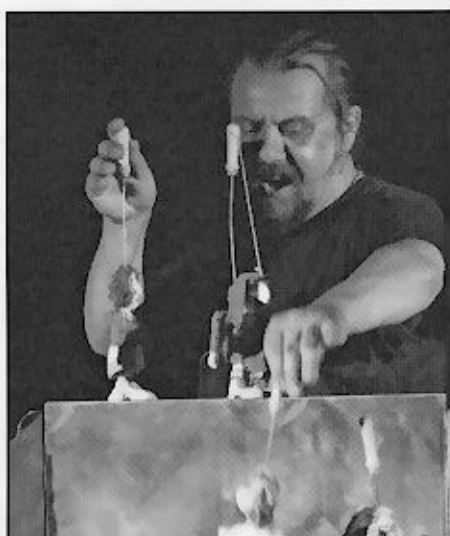
JAROSLAV IPSEK A JIŘÍ POLEHŇA

*úvahadlo
poročovo*

Představení bardů loutkářské Chrudimi začalo souborem o místo na slunci. Dva spisovatelé, dvě obrovské knihy, dvě nejlepší pohádky na světě a jen jedno jediné jeviště. Již velikost knih naznačovala, o co půjde. O s NADhledem

a s NADsázkou schráně představení. Stejně tak bylo od začátku jasné, že nepůjde o dvě nejlepší pohádky na světě. Pohádky to totiž byly opravdu přihlouplé. Ale přesto jsem se výborně bavil. Bavil jsem se na přesném loutkoherectví, vypointovaných situacích, bavil jsem se osobitým výtvarným ve stylu rodinných, loutkových divadel, bavil jsem se, jako již po několikáté, osobitostí obou představitelů. Představení to nebylo převratné ani překvapivé, ale fortel s kterým se svých partů chlapi ujali, má mé velké uznání a náramně jsem si ho užil.

Marek Zákostelecký

na vářkách

+ Mirek Spáčil

Ač drobné chybičky se vyskytly, oběma loutkářům lze jen provolat 8x až 11x hurá. Vždyť i takovou krásku, jako je Cindy Crawford, čini kráskou její piha na kráse. Herectví, scéna, vtip, nadhled, všechno parádní.

+ Cibulačka

Zatím asi všechna pohádková představení, postavená na autorských textech, dopadla dosti příšerně. Ne tak toto. Nelze říci, že by si pánové vzali velké sousto. Pohádky to nejsou zrovna složité, nejsou však slaboduché, nezapadly do křeče roztomilosti a hodnosti. Podání takřka bezchybné, to nemohlo dopadnout špatně.

+ Ježek

Ti dva ježci krásně funěli a dupali. Na bodliny si nasadili krásně sladká, ale trochu nasládlá jablčka plná sentimentu. Při jejich získávání se sice trochu zapotili, ale nakonec vše dobře dopadlo. Je krásné, koukat se na kamarády ježky, jak se stále stejným zaujetím dobývají jabloně. Jsem rád a spokojen, když se na ně mohu dívat, když jim mohu fandit a držet bodliny, aby vše dobře dopadlo. Jsou úžasní, třebaže bodliny nemají nejostřejší.

na vářkách

- Jiřina Žáčková

Lidový recept na loutkové divadlo

PŘÍSADY:

1x kašpárek, který bude v omáče vymáchaný ne dvakrát
1x ježibaba
1x čaroděj
1x hejkal
2x les ať už jehličnatý nebo smíšený
20g rýmování
3 lžice osvědčených vtipů
a několik zvířátek – asi tak 4 špetky
JAK NA TO?

Přísady komicky zarámujete a opepíte legračními zvuky, kdo má v kuchyni nosnou předlohu, může ji použít, ale není to evidentně nutné. Nakonec zamícháme v jednom představení. A věřte, že diváci si budou pochutnávat, i když je to pěkný guláš. A pro koho to vaříte? To vám může být jedno. Dobrou chuť.

- Štětináč

Copak vytknout? Jsem srkz nasrkz zápora, ale není to zrovna hračka. Ale tak Jirka Polehňa, měně hlasy, zaujimal polohu fistule, která už po nějaké chvíli tahala za uši, ba utahala až k omrzení.

Rozhovor s Jirkou Polehňou

autor pohádky Jak se čarodějnice... (pohádka stejně nejlepší na světě, jako pohádka Jaroslava Ipeka Jak se víla...) zlehounka rozpovídal o jejich společném počínání a něčem dalším.

Jak často spolu hráváte?

Jak často? Když si nás někdo objedná, teď jsme hráli poměrně dost, celej červen, já jsem teď musel rušit nějaký představení jiný. Tak jsme si to teď tak jako uhráli... to já nevím, kolikátý je to představení, to by věděl Jarda.

Ty dvě předchozí představení byla také autorská?

Který myslíte?

No... tady v programu píšete, že „první pokus zhylnul hned v začátcích, zatímco druhý a třetí se mají čile k světu.“

Jé, tak to já vůbec nevím. To psal on. (smích)

A už máte nápad na nějaké další představení?

A tak my nejsme soubor, on má svůj soubor, já mám svůj soubor, on má nápad na své představení, já mám nápad na své, čili teďka asi nebudem spolu chvíli spolupracovat.

Mohli byste napsat společně jednu velkou pohádku, dva nejlepší pohádkáři světa...

Ono je to komplikovaný tím, že jsme od sebe 80 kilometrů, díky mailům si to tak nějak posíláme, tohle bylo právě udělaný tak, že jsme to mohli zkoušet každý zvlášť, pak jsme to dali dohromady.

Tak jo. Ať se Vám daří.

tb

bez váhání

- Bylo to hezký a byl to dobrý nápad, udělat to takhle, že mají oba knížku a oba chtějí mít nejhezčí pohádku na světě. Bylo to fakt hezký.

- A já si myslím to samý.

- Já si to musím nejdřív zažít. (zaživejte, my si Vás najdeme později)

- Mně se to moc líbilo, byla tam spousta pěkných nápadů, krásný loutčky a myslím, že ty děti si to uživali. Pěkný představení.

Pátý tázaný (věk zhruba 5 let) na otázku jen zavrtěl hlavou. Tuto odpověď považujeme za mifenou na otravného redaktora, nikoliv právě shlednuté představení.

ROBBIE WILLIAMS REVIVAL

**Robbie Williams Revival
(bohužel)**

Každý den kolem sedmé hodiny večerní si polovina redakce (ta lepší) dopřává naprosto bezostyšně masného bramboráku u stánku na Resselově náměstí. Pojdáme to s poslechem kvalitní hudební produkce. Tedy... většinou. Včerejší den byl velkým zlomem. Naši Chrudim navštívila kapela Robbie Williams Revival. Čekali jsme mnohé, ale to, čeho jsme se dočkali, bylo stonásobně větší.

Klučina z Brna sám o sobě není trapná věc. Horší to je, když se takový klučina z Brna snaží přesvědčit publikum, že je stejný Robbie jako Williams. Počkali jsme si na Supreme, děle to nešlo.

Ale nechceme být suší. Byl to špatec, ale asi jen pro nás. Ostatním se to líbilo. Uznáváme, že pro někoho to mohl být asi velký chytrý. Ostatně, nám se taky líbil Robbieho pásek na kalhotách. S těmi už to bylo horší, ale o tom pomlčíme. A protože horší to bylo takřka se vším, pomlčíme i o všem ostatním. Jsme sushi.

red

Anketa

Náš redaktor Petr (kromě Fernetu, samozřejmě) pije v hojně míře Vincentku. Někomu se přes noc vlní vlas, jemu hlas. Ráno mluví divně a všichni se mu smějí. To on nemá rád, protože je ještě, a tak tento svůj nešvar léčí oním „zdravím z hlubin přírody, zbytkovou mořskou vodou“. Nám ostatním z toho není zrovna dobře. A co Vy? Chutná Vám Vincentka?

- Já vlastně nevím, já jsem ji měla dvakrát v životě.
- Mně Vincentka moc nechutná, ale jednou mi hodně pomohla, když jsem měla ztracený hlas.
- Nechutná.
- Mmm... to pije kámoš, to fakt ne, taj to...
- Vincentka? Tu piju pravidelně, chutná.

Pravidelně? No, tak dobře. Pěťo, dobrou chuť.

tb

JAK HLOUPÝ HONZA HLEDAL DOBRO LS JISKRA, PRAHA

Pražský soubor Puchmajer a v jeho stopách krácející divadelní soubor Antonín jsou skupiny intelektuálně založených (stále ještě) mladých lidí, z nichž někteří jsou dokonce divadelními teoretiky či kritiky. Zpravidla demaskují mýty, rituály a konvence současné společnosti tím, že do tradičních příběhů či rámců vkládají paradoxně protikladné obsahy či naopak tradiční obsahy sdělují paradoxně protikladnými formálními prostředky. Soubor je doma v těch inscenacích, v nichž se vyjadřuje pomocí herce, minimalistické scénografie, hudby a hlavně slova.

To poslední zachovali i v poslední inscenaci, v níž však herce vystřídaly patnáctimetrové marionety. Což bylo zřejmě důvodem, proč se tato - nepochopitelná a paradoxně - ocitla v chrudimském Okně do loutkářských tradic.

Jenže právě ony loutky jsou její největší slabinou: pouhé třesení loutkou nestačí na dvacet minut času ani na jedenapůl krát půl metru prostoru. V slovní rovině se znovu vytváří zajímavé kontrasty očekávaných, zaběhaných, ba konvenčních rámců naivně pojaté večerníkové pohádky, konfrontované s novými obsahy, jež ji obrací naruby: zdánlivé dobro se ukazuje jako relativní, ne-li přímo jako zlo, zdánlivé zlo se ukazuje relativním dobrem, a možná, že ani jedno ani druhé vlastně neexistuje; to vše je postmodernisticky prošípováno řadou citací z jiných uměleckých i teoretických děl.

V loutkovém partu se však neděje nic, co by nám vedle slova chybělo: nevytvářejí se vztahy, gesta, která by něco znamenala, se nekonají, a o mizanscécně nemůže být řeč. A na pouhou parodii špatného marionetového divadla je to trochu dlouhé.

Budiž poznamenáno nakonec, že to vše směřuje samozřejmě nejen k divákovi dospělému, ale dokonce k divákovi velmi poučenému - a je největším paradoxem, ba nonsensem, když na představení sedí díky pomýlenému spojení s předcházející pohádkou nebohým nevinným dítěti, jež může zaujmout snad jen semo tamo nějaké to sprosté slovo a možná vyděsit krutost některých obrazů směřujících k úplně jinému adresátovi.

Luděk Richter

PRINCEZNA ROZMAŘILKA LS MANINY - BODI, JAROMĚŘ

Toto představení si dávalo šanci na větší živost a třeba i interaktivnost s dětmi, než tomu bylo u jiných inscenací cyklu Okno do loutkářských tradic. Tato šance však nebyla zcela naplněna. Obě dámy hrály srdnatě a jak se dnes říká, šly do toho. Byl tu i pokus vytvořit si s dětmi na začátku představení kontakt, ale tento vyzněl jen poněkud rámcově; byl, nebo aspoň měl aspiraci být, na začátku a na konci. Mezitím zavládla poněkud monotónní idyla, jakýsi biedermeier, naučeného příběhu.

Když přišla první malá osůbka na drátě a nitích a drobným pohybem pozdvihla kapesníček ke své tváři, tak - jak se říkalo dřív - něco na mě dechlo. Bylo to, jako když se podíváte do starobylého hrachiho stroju a ten se dá do pohybu. Bylo to titěrné a tím okouzující. Pak se již

začalo vše odehrávat hodně pomalu, verbálně, bez větších akcí a překvapení, jako bychom vstoupili do království, kde se čas zastavil. Nemohli jsme být v napětí - byl' s vědomím, že jde o hru -, že něco dopadne jinak, než jak to lze předvídat. Je to možná obava z dryádnictví, které by vzalo loutkám jejich líbeznost, co často hercům zabraňuje využít jejich specifických možností. Byl by jistě jedinečný zážitek, kdyby to zcela počáteční kouzlo nepominulo a vše se odehrávalo v drobných pohybech loutek, a přesto by nás to uhranulo. To se však nestalo a musím zopakovat, že množství textu, drobných předpoklů, vložených vět a průběžných ponaučení, to vše toto divadlo spíše umrtvovalo.

Leč díky alespoň za ty záblesky.

Petr Vydra

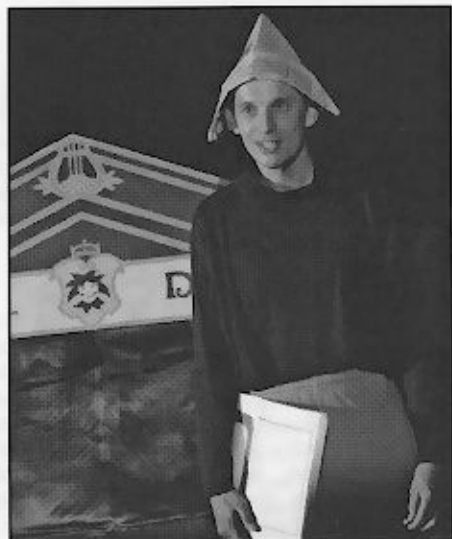

Foto 2x: Ivo Mičkal

SEMINÁŘ „K“

Petr Dvořák, 10 let

V dětském klubu to sou věci, loutky, srandy a hry k věci. Tak pojď a přidej se do toho klubu a zahraj si s námi hánou tu hru. Tančíme a na sebe se nemračíme.

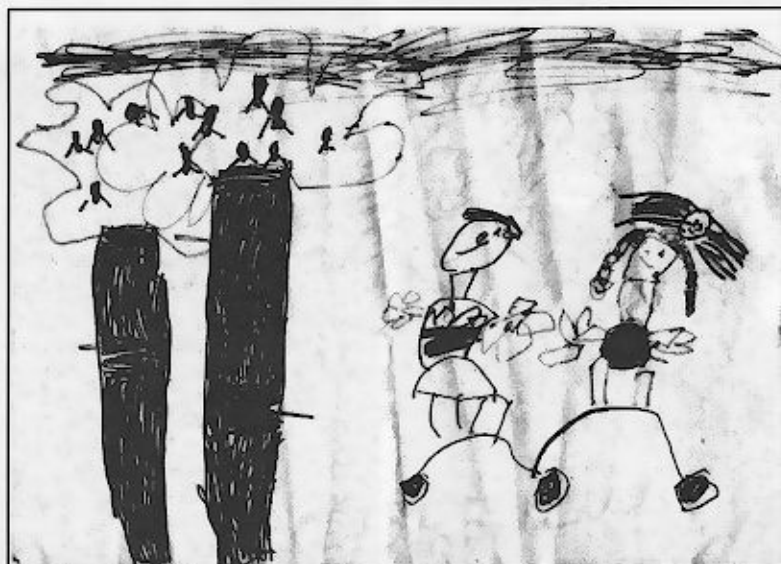
Jan, 11 let

Pavel, 9 let

Sam, 7 let

Ben

Příběh

Byla jednou jedna holčička jménem Adélka a nikdo se s ní nekamarádil. Ale jednou se jí zalíbilo divadlo. Tak ji rodiče přihlásili na 55. loutkářskou chrudim. Rodiče si říkali: Chudák malá, všichni jí říkají, že je pihatá, brejlati... Ale nevěděli, že jsou v Dětském klubu prima kamarádi, že jí určitě nadávat nebudou a užijí si spoustu legrace i zábavy. V Dětském klubu dělali například: hráli hry, chodili ven, vyráběli loutky, chodili na představení a dokonce si v jednom i zahráli. O prázdninách se jí v Chrudimi líbilo a věděla, že i když má brejle a pihy, tak to je úplně normální holka.

P.S.: Přihlašte se taky, je to super!!!!!!!

Klárka - 10 let,

Anička - 10 let,

Štěpa - 10 let,

Miša - 10 let

V klubu je o zábavu postaráno. Vyučuje nás Katka Petáková a Hanka Zimmermannová (za správnost neručíme, pozn. red), jsou naše rektorky (lektorky nejspíš, pozn. red). Hrajeme hry jako čaroděje, pavoučí babu, baba na jméno atd. Chodíme s Katkou a Hanou ven a do divadla i do parku.

Veronika Egrtová,
narodila 1996, je mi 10 let
Tomáš Drmela, 1996, 10 let

Básnička

Dětský klub je prima věc,
zabaví se i jezevec.
My ho máme rádi, protože
tam jsou dobří kamarádi, děláme
tam super věci.
Je to švanda přeci!!!!!!!

Anička, Klárka, Štěpa - 10 let

V klubu je o zábavu postaráno a Katka a Hanka jsou naše lektorky.

Hrajeme různé hry, tak například: čaroděje, pavouky, babu.

Chodíme na představení s lektorkami a do parku.

Napsala a vymyslela
Nikol Mitáčková,
je mi 10 let.

SEMINÁŘ „H“ A „D“ A „C“

„H“ jako hlasovka

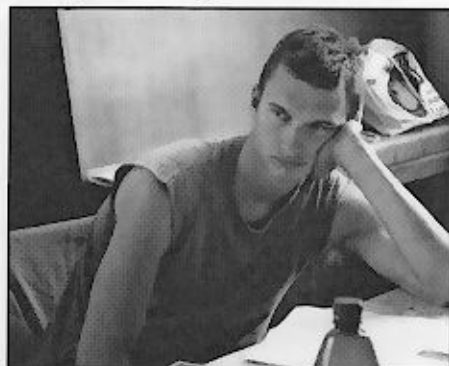
S lektorkou semináře H – Hlasovka, Janou Altmanovou jsme si dlouho (v rámci LCH dlouho) domlouvali rozhovor. Tu jeden, tu druhý, nejčastěji však oba, jsme neměli čas. A tak to Jana Altmanová nevydržela a sepsala mi vše to, nač bych se ji asi zeptal, nebo nač bych se měl zeptat. Dobře učinila a já jí za to děkuji.

pv

Technika mluveného projevu není jen o správném dýchání, dobře posazeném hlasu a správné artikulaci, o samozřejmých předpokladech pro tvůrčí proces práce na dramatickém textu. Je i o správném frázování, o logické intonaci a její souvislosti s napětím, tělovým gestem, energií, tempem a rytmem. Je o proměnlivosti při práci s větým akcentem, o autentičnosti sdělovaného, o komunikaci s partnerem a s divákem, to znamená o slyšení se navzájem.

Snažím se vést posluchače tak, aby neprodukovali tzv. prefabrikované situace. Chtěla bych, abych vždycky při hře měla možnost sledovat proces myšlení, který je dovedl k právě takové či onaké intonaci, k takovému či onakému tvaru sdělení v rámci role.

Jana Altmanová

Seminář „C“

V tomto semináři moje žádost také nebyla vyslyšena. Nic nenapsali a nenapsali a nenapsali. Asi nemám takové charisma jako Mirka Vydrová.

Setkání s ní je vždy úžasné. Vyzařuje strašně moc energie, a to lidé, kteří se nabíjejí Sluncem, dokáží ocenit.

Také to bylo vidět v projevu lidí v semináři, když jsem přišel udělat pár ilustračních fotek. Právě do sebe strkali a zkoušeli, jak se vyvažuje člověk...

A jestli je to jinak, tak to napište :-)

md

Seminář „D“

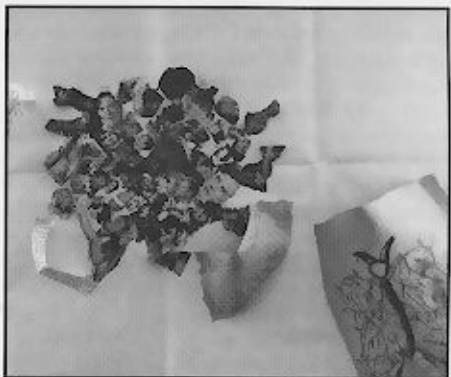
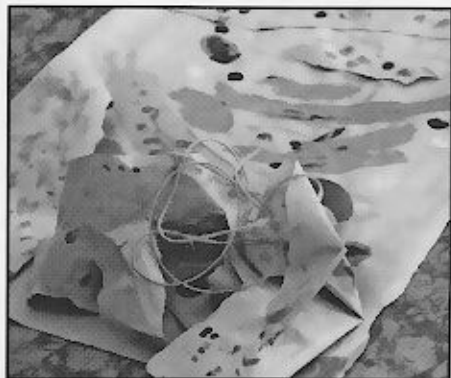
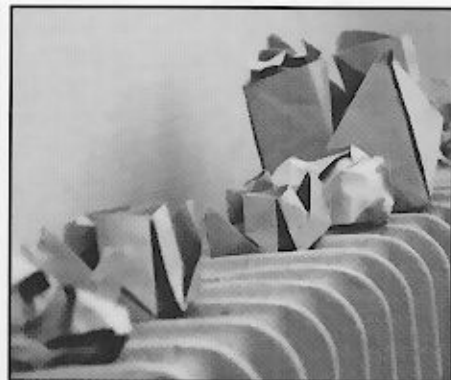
Účastníky jsem požádal o kratičkou zprávičku, která by všem přiblížila práci semináře. Ale protože by vše muselo být dramaturgicky dokonalé, zprávička se nekonala. Tak alespoň krátký postřeh fotografa a obrázkový výlet.

Pracují pilně, jak jinak. S fixkou nad starými plakáty LCH, které popisují z rubové strany sedí klubko seminaristů a hádají se o význam textů. Lektor vládne pevnou rukou a snadno vyvrací mylné názory, které rozebírají.

A jestli je to jinak, tak to napište :-)

md

SEMINÁŘ „I“

Spí, sní a hrají si

Další seminaristé-agenti nám přinesli hlášení na své lektory a jejich semináře. Určitě jste, milí autoři následujících řádek, rádi, že jste své semináře ve Váhadle dobře udali.

Autoři následujícího textu pracovali metodou volných asociací, ostatně při četbě pochopíte proč.

- Náš seminář I
- spíme
 - sníme
 - fantazírujeme
 - hrajeme si
 - terapie pro naše duše
 - Pavel a Ivana
 - pochopení
 - vzájemné respektování
 - snívá tvorba
 - spolupráce

Tak to jsem si ani ve snu nevysnil.

Jan

Je to ten nejlepší seminář. Hlavně pro ty, kteří večer flámuji => vše doženu ráno.

Tomáš

No, co dodat, Já ten seminář žeru. Lektori jsou fajn, „spolužáci“ také, tak co mi chybí.

Standa

Fotografie dodal seminář I

Paní, přišlo psaní

Do redakce nám přišlo rozeřené psaní, nesměřované nám, nýbrž pořadatelům festivalu. Na rozeřenosti nijak neubíráme ani nepřidáváme a otiskujeme jej v plném a původním znění.

Organizátorům přehlídky

Dovedu si představit, kolik usilí stojí přehlídka takového rozsahu připravit. Sama jsem se zúčastnila příprav celostátních soutěží a přeborů v jiných oborech. Víím, kolik to zabralo času a jaké kvantum práce se muselo odevzdat.

Snad i proto mne překvapilo, že z Chrudimi přišly tiskopisy na objednávky vstupenek, ubytování... poměrně pozdě. Ale samotnými organizátory jsem byla telefonicky přesvědčována, že času je dost. Řekla jsem si tedy, že jste v organizaci zkušení, a uklidnila jsem se.

Do Chrudimi jsme přivezli mladý soubor a těšili jsme se, že děti uvidí co nejvíce představení, která jsme z nabídky pečlivě vybírali. Chtěli jsme využít možnosti a členům souboru ukázat škálu loutkářské tvorby.

Silné rozčarování nastalo u pokladny divadla, kde jsme se dozvěděli, že vstupenky rezervované nemáme, protože jsou pro semináře. Nevím, proč v době elektronické pošty nepřišla naše objednávka s upozorněním, že nám rezervujete pouze jedno představení. Z tohoto pohledu se nám jevil pobyt zde jako ztráta času, ale nějak jsme se s tím vyrovnali.

Co nás však URAZILO a s čím se nevyrovnáme, je chyba, která se u našeho souboru objevila v programu 55. LCH. U našeho souboru je uveden cizí obsah představení a představen jiný soubor. Nejsou zde uvedeny ani všechny hrající děti, nehledě na zkomolená jména.

Čekala bych, že se pořadatel, který si je navíc této chyby vědom, pokusí o nápravu a omluvu bych považovala za samozřejmou. Prostředky by se jistě našly, vždyť každý den vychází Váhadlo.

Za soubor Kašpárek z Domu dětí a mládeže v Mladé Boleslavi

Hana Vidlařová

P.S.: Dovolte, abych vyjádřil hlubokou nespokojenost s úrovní práce korektora programu přehlídky. Při vši účt nám známého významného výtvarníka, scénografa, autora, odborně fundovaného a vždy taktičtího debatéra většiny pohovorů se soubory Vojtěcha Clnybulka není přece možné, aby došlo k nepřesnému otisknutí jeho jména. Nebo již došel v zapomnění?

Jaroslav Vidlař
Česká televize

Foto: Jasanika Kajmanová

NÁPAD, KTERÝ SE ZRODIL U KAFE

V odpoledním záru jsme se sešly – my, bývalé seminářistky z řad učitelek mateřských škol – a zavzpomínaly...

Od konce 60. let. (cca?) jsme se totiž pravidelně setkávaly zde na Loutkářské Chrudimi. Semináře, které většinou vedly kapacity z oboru loutkářství i předškolní pedagogiky, nás inspirovaly k další práci s dětmi. Absolventek těchto seminářů bylo nespočet a zpět do své praxe přinášely zkušenosti a náměty k práci s loutkou (rozuměj se všemi možnými i nemožnými předměty a druhy loutek...). Mnohé z nás také působily v různých amatérských loutkových souborech. Tam vracely získané poučení z loutkářského řemesla tím, že dokázaly předávat zkušenosti ze své praxe a mohly zpětně informovat loutkáře o reakci dětí na divadlo a loutku vůbec.

A tak nás napadlo, že by se příští rok 2007 (56. LCH) mohlo konat setkání učitelek

mateřských škol, které prošly uvedenými semináři a zrekapitulovat nejen historii, ale zhodnotit zejména současný „stav“ loutkového divadla v MŠ.

A proto využíváme letošního časopisu LCH Váhadlo, abychom v předstihu zjistily zájem o toto setkání. Pokud by se ukázalo, že je zájem nejen se setkat, ale případně i obnovit semináře pro učitelky MŠ, které jsou nyní v praxi, začneme ihned s přípravou a jednáními na kompetentních místech.

Prosíme tedy všechny, kteří mají chuť vrátit do mateřských škol loutky, ozvěte se na adresu:

PaedDr. Darina Martinovská arinad@volny.cz
č. na telefon 603 243 243, Kloknerova 2211, Praha 4-Chodov, 149 00

K setkání vás zvou: Darina Martinovská, Jitka Schönova, Libuše Kašparová

Setkání s Jánem Zavarským

Včera jsme se setkali s předsedou poroty Jánem Zavarským, a to nijak náhodně, nýbrž právě proto, abychom ho lépe poznali. To bylo pro jeho porotní kolegyni Marii Poesovou také motivací, o které řekla, že právě kvůli ní přijala roli moderátorky věřejšího Křesla pro hosta.

Sešli jsme se v salónu restaurace Muzea. Přišli také pánové Slunečko, Brůček, Filčík, Richter. Blanka Šefrnová zde byla viděna se svým chotěm; kdybych to psal v roce 2001, kdy Karel Šefrna dostal cenu ministerstva kultury v oboru amatérského divadla, napsal bych spíš, že Karel Šefrna byl viděn s chotí než naopak, avšak letos je Blanka v porotě.

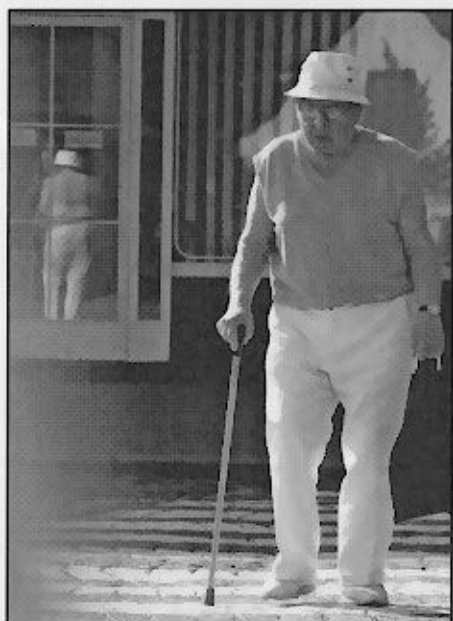
Od Jána Zavarského jsme se tedy dozvěděli, že jeho otec byl nejprve loďním kapitánem a až rodiče byli z Bratislavy, on se narodil v Banské Bystrici. Na vysoké škole začal studovat architekturu, pak však byl představen v Praze profesoru scénografie Trösterovi. V té době se špatně přecházelo ze školy na školu, ale jemu se podařilo v Bratislavě tajně udělat přijímací zkoušky k Trösterovu žákovi, profesoru Vychodilovi. To už měl za sebou dva semestry architektury, která byla zaměřena hodně technicky. I dnes Jan Zavarský občas rýsuje ke svým scénografiím technické výkresy, což ho nebaví. Jeho žáky v Brně rovněž ne.

Jan Zavarský začínal zvláště typografií, dělal plakáty, zejména pro Provázek a pro festivaly. Společně s Josefem Bednářem nastoupil do divadla v Nitře, kde byl režisérem Karol Spišák, otec Ondry Spišáka; loutkářského režiséra, který vystudoval v Praze. Pak šel ještě na vojnu, kde dělal koutek tradic s povinně falzifikovanými poměry amerických vojsk a Rudé armády za II. světové války. Až dosud

je v Tnavě, v divadle Jána Balárika, kde je také uměleckým šéfem. V loutkovém divadle však ještě před tím strávil pět let, ale postupně z něj odešel.

V Tnavě působí také dramaturgiecky. Často právě na amatérských přehlídkách se přesvědčí, že nějaká hra rezonuje s dnešní dobou a divákem. To mu dodá odvahy uvést ji i ve svém divadle. Tak to bylo s Ionescovou Plešatou zpěvačkou, kterou viděl na Jiráskově Hronově. Po letošní LCH uvažuje o Balkónech. Divadlo má být výpovědí, má být o tom, co žijeme. Ačkoli divák nemá příliš rád, když mu nastavujeme zrcadlo, třeba když mu říkáte, že je oportunista.

Petr Vydra

František Pisek, ročník 1917

Hráli ste někdy na čelo ně na čelo jako na čelo ale na čelo jako na čelo, na mý čelo totiž jednou hrál Shrek, já jsem včera hrál přijely takový dvě holky vlastně tři ale jenom ty dvě opravdu hrály na čelo což je takový drnkadlo na který se ale šmidlá. Tak asi už víte. Já jsem ty holky ani neznal ale poprosil jsem je jestli si můžu zahrát oháňkou protože po čelu se šmidlá oháňkama z právě takovejch ořů jako jsem já. Můžu? prej ne, a ušima? ne, a lokýtkem mám takovej ostrstěnej to by byl krásnej tón... taky ne, a kopýtkem? a bradou? a zubama? pak už přestali odpovídat, tak jsem to bral jako jo, protože to by jinak řekly ne kdyby nechtěli no né, tak jsem překous jednu strunu ale tón to byl, že by na to i jeden slavný hudebník Nick kejv, že je to dobrý. Virtuózi oslíku budeš se klanět publiku. Ty i á i á i on a tamten taky a tenhle všichni hráli na vijolončáli... a všichni lidi tancovali.

Konečně se mi podepsal. A už se nekoupou ...

PROGRAM NA ZÍTRA ČTVRTEK 6. ČERVENCE

Divadlo Karla Pippicha

9:00 - 13:00

UKÁZKY Z PRÁCE SEMINÁŘŮ

Soutěžní program

Divadlo Karla Pippicha

malý sál

11:00 a 14:00 a 16:00 hodin

POTICHU A NAGLASS

LS Tlupatlapa, Svitavy

MED

11:00 a 14:00 a 16:00 hodin

PŘÍBĚH O KRÁSNÉ DEIRDRE

LS Běžná hlava, Praha

Okno do loutkářských tradic

Husovka

10:00 a 15:00 a 17:00 hodin

TŘI ZLATÉ VLASY DĚDA VŠEVĚDA

LS Klubičko, Napajedla

Inspirativní program

Divadlo Karla Pippicha

20:00 hodin

ANGEL

Eduardo de Paiva Souza, Brazílie

Doplňkový program

u Divadla Karla Pippicha

LOUTKÁŘSKÁ POUŤ A VEČER
S VYHLÁŠENÍM VÝSLEDKŮM

15:00 - 19:30 hodin
trh lidových řemeslníků
a loutkářská vystoupení

18:00 hodin
koncert KYX ORCHESTRA

20:00
závěrečné představení festivalu

po představení
VYHLÁŠENÍ VÝSLEDKŮ 55. LCH

SUPPORT LESBIENS
koncert skupiny

horke novinky

Možná máte o nás redaktorech představu, že žijeme ve věži ze slonové kosti a sledujeme pouze své Váhadlo. Vůbec to tak není. Stíháme sledovat i jiná média. Kupříkladu včera v noci jsme poslouchali Český rozhlas 1 – radiožurnál. Jenomže měli asi něco s vysíláním, protože v jednom kuse pouštěli časové znamení; jakoby jiné pořady ani neexistovali. V pět ráno nás to přestalo bavit a šli jsme spát.

Doufám, že jste si našli tu správnou míru v tom, kolik představení za den můžete shlédnout. Pro zajímavost vám přináším několik nej. Nejsou to přímo rekordy české Guinnessovy knihy rekordů potvrzené notářem, jenom osobní průzkum. Stačili však pouzit dva respondenti, aby jejich odpovědi vydali za chrudimská nej. Tak já jsem před lety po celou LCH vydržel navštěvovat 5 představení denně. Druhým respondentem byl František Štíbor – to je ten vousatý videoreportér, který natáčí představení – ten před léty stihl za dobu pěti dní přehlídky jedno představení.

Váhadlo radí: Neupadejte do extrémů!

Petr Vydra

Hromádka Z JISTEBNICE

Píše a kreslí již přítomný David Babka.
Hromádka děkuje za ohlasy!

DNEŠNÍ PROGRAM SŘEDA 5. ČERVENCE

8:30 - 13:00 a 14:00 - 15:30
práce v seminářích

Soutěžní program

Divadlo Karla Pippicha
velký sál
15:00 a 18:00 hodin
KACAFÁN NEB HACAFÁN
LS Ruce nohy na špagátě, Kyjov

PĚT NEDĚL V BALÓNU
ANEK DVA MĚSÍCE PRÁZDNIN
LS LSD, Sudoměřice

MED
11:00 a 14:00 a 16:00 hodin
O SLEPIČCE
Jarka Holasová, Provodov

POTRESTANÝ ZLODĚJ
Miroslav Alexa, Chrudim

malý sál
11:00 a 14:00 a 16:00 hodin
NĚCO O EDOVI
LS DODO, Praha

Okno do loutkářských tradic

Husovka
10:00 a 15:00 a 17:00 hodin
ČERTŮV ŠVAGR
LS Bubeníček, Praha

Inspirativní program

Husovka
(vždy po představení Čertův Švagr
a během loutkářského bálu)
MINI CIRKŮS
Hana Voříšková a manželé Kratochvíloví

Doplňkový program

Resselovo náměstí
19:00 hodin
DĚDA MLÁDEK ILLEGAL BAND - koncert

Nádvoří Muzea
22:00 hodin
LOUTKÁŘSKÝ BÁL

na váhadle - koutek luštitelů

Dnešní cenu provází po celou její dosavadní existenci velmi pohnutý osud. Půvabné bílé tričko velikosti XL - XXL, ovšem dámského střihu, a tudíž i trochu menší, než si možná představujete, s červeným nápisem 55.LCH na rukávu, bavlněné, krásné, nádherné, slušivé...přesně to můžete

	1	2	3	4	5	6	7	8
A								
B								
C								
D								
E								
F								
G								

VODOROVNĚ

A/ dostihoví psi; svatební květina
B/ metrák; rozházela semena
C/ páni (obr.); křepece
D/ město se šikmou věží; Francovka (obr.)
E/ největší kontinent; přísaha
F/ rostlina (vino); švédský automobil
G/ 1. ČÁST TAJENKY

dnes vyhrát. Původně si ho koupil náš Michal Dřina pro sebe, ale zjistil, že mu z něj leze pupík a zbytku redakce se ho nepodařilo přesvědčit, že mu fakt sluší, že je v něm sexy... hm, ale to už jste si všichni přečetli... Proto jsme chtěli triko předat tomu, kdo odhalil naši velkou chybu v datu uzávěrky - proběhla totiž už minulý rok. Nikdo se o něj dosud nepřihlásil. Musíme dát tričko do útulku, nemůžeme se tu o něj starat, nemáme čas. A je nám to velmi líto, že bude samo, proto se alespoň pokusíme, co nejlépe tlumočit vzkaz této polokošile Vám, čtenářům. A ten zní: Chcete mě?... chtějte ji a pomozte nám zvednout ji, dosud na bod mrazu pokleslé, sebevědomí - zasluhuje si ji tajenkou!

red

SVISLE

1/ mám úpornou potřebu; městská zeleň
2/ vedoucí tvůrce divadelního představení
3/ seknu; šedá
4/ angl. to; virtuózní houslistka asijského původu; značka hliníku
5/ slepičí citoslovce; doba; slovenské zvrtné zájmeno
6/ snad; cestuj vodou
7/ 2. ČÁST TAJENKY
8/ spojka; švédské hudební kvarteto (v popmusic)

POMŮCKA: MAE

SMS od Františky

Vážena redakce, rada bych drobnou opravu, včera jste ve Váhadle uvedli, že me přivedl na svět tatínek J.J. Ale nenapsali jste nic o me nejlepší mamince, která me ve skutečnosti přivedla na svět. Presto hezky den, vaše jeste neuplna ctenarka

Frantiska Jelinkova.

Pozor! Pozor! Pozor!

Dnes Loutkářský bál bude od 22 hodin na Modré hvězdě.

Ve 21:30 proběhne po veřejné rozpravě, čili setkání s porotou, ukázka seminářů R+Z režie a zvuk na malé scéně divadla.

Ve čtvrtek v 10:00 budou ukázky seminářů S a I v Muzeu, boční vchod vpravo.

Ve čtvrtek 11:00 budou ukázky seminářů C, J, L, M, H a K v budově divadla na velké scéně.

Seminář V bude vystavovat loutky v prostorách Divadla Karla Pippicha - levý boční vchod, kde probíhají rozpravy, v době od cca 12:45 - 13:45 a od 15:00 - 15:45.

Málo lidí na Kavanovi

Jan Kavan (nepodařilo se nám zjistit, zda se jedná o bývalého ministra zahraničí či jeho jmenovce) vystavuje své grafiky v chrudimské nové výstavní síni. Přestože je to od divadla pár kroků, podle příjemných zaměstnankyň ji navštívili do úterního večera pouze čtyři „loutkáři“. Nevíme, podle jakých kritérií dámy loutkáře a neloutkáře rozdělují (že by z loutkářů visely nitě?). Mým favoritem je dílo „Chovatelky zajíců“.

P.S.: Studentské vstupné činí neodolatelných 5 Kč! Proto neváhejte a běžte dámy z výstavní síně potěšit svou přítomností.

db

Váhadlo 55. Loutkářské Chrudimí

Redakce: Zuzana Šebestová, Tomáš Brolik, Petr Vydra
Grafika: Tereza Komárková a David Babka
Foto a sazba: Michal Dřina
Uzávěrka: 5. 7. 2006 v 11:17
Vychází: 5. 7. 2006 ve 12:00
Neopíšte jazykovou úpravou!

